

При Витоша висока,
На поле широко
Като красна зорница
Изпъкна столица . . .

Изпъкна, наистина, и то въ скоро врѣме. Малкиятъ турски градецъ, съ тѣсни и кални улици, съ низки, полусрутени сгради, въ продължение само на 25 години се прѣвърна въ единъ първостепененъ европейски градъ. При всичко че София има нужда отъ много и много подобрения, до като достигне до желаемото, ала каквото си е днесъ, тя пакъ очудва чужденцитѣ, и тѣ не се скѣпятъ да я наричатъ „Хубава София“.

Днесъ тя е вече центъръ на политическия и духовенъ животъ на българина. Хубави и великолѣпни сгради свѣдочатъ за нашия напрѣдъкъ. На най-високото мѣсто на града е княжескиятъ палатъ, на югъ отъ него се простира малката, но кичеста градска градина. Прѣдъ сѣверозападнитѣ порти на двореца се простира площадтъ „Александъръ I“, къмъ който върви винаги гъмжащата отъ народъ и богата съ великолѣпни сгради и магазини „търговска“ улица. Прѣдъ юго-источнитѣ врата на двореца широко се отваря прѣдъ погледа на чловѣка улицата „Царь-Освободителъ“, нагиздена почти отъ най-хубавитѣ здания на София: тукъ високо се издига чаровното здание на Военния Клубъ, подпрѣно съ направени стълбове отъ нашъ мряморъ. По-нататкъ се вижда не по-малко великолѣпната сграда на Народното Събрание, окичено на фасада (лицето) си съ златенъ народенъ гербъ, подъ който свѣтлѣятъ пълнитѣ съ значение думи: „Съединението прави силата“. Задъ него на площада се издига държавната печатница и до нея прѣзъ една улица — грандиозната сграда на мъжката гимназия и частъ отъ университета. Като хвърлимъ погледъ на юго-източната страна на София, прѣдъ насъ се изпрѣчватъ, сполучливо нареченитѣ отъ единъ младъ нашъ писателъ двата великана — Семинарията и Военното училище. И наистина, тѣзи двѣ учебни заведения, по своята постройка, наредба и удобства, надминаватъ всички подобни заведения въ столицата. Между научнитѣ заведения на първо мѣсто